

tiefs system, der munder ud i en diskussion af økonomisk vækst og optimal fordeling af samfundets ressourcer. Af stor værdi er diskussionen af Walras system, hvor man besvarer spørgsmålet om, hvornår dette overhovedet har en løsning. Som en naturlig udløber er man også inde på velfærdsøkonomi.

Den sidste trediedel beskæftiger sig med spilteori og sammenhængen mellem spilteori og lineær programmering.

Deler man økonomerne op i to dele, een der hovedsagelig beskæftiger sig med teori og een, hvis hovedindsats ligger på det praktiske, er denne bog så afgjort for førstnævnte gruppe, som på den anden side også må stifte bekendtskab med den.

Richard Bellman: Dynamic Programming, 1957, 342 p., Princeton University Press. \$ 6,75.

Bellmann har i en årrække publiceret artikler om dynamisk programmering i form af RAND memoranda og i forskellige O.R. tidsskrifter. Alle disse ting er nu samlede i nærværende bog.

Det kan uden at træde nogen over tæerne, og da navnlig når forf. selv siger, at han arbejder med en mere forståelig udgave, siges, at dette værk er ikke umiddelbart tilgængeligt og forståeligt. Nærværende anmelder har diskuteret afsnit i bogen med folk som han – og andre – anser for endog særdeles habile, som heller ikke har forstået et kuk af disse dele.

Når dette er sagt, skal det dog understreges, at man står overfor en af de virkelige betydelige bøger i de sidste år. Socialvidenskaberne kan ikke bruge den gamle ingeniør-matematik, der må formuleres nye formelle metoder. Bellman er en af de matematikere, der er mest oppe i dette arbejde, og man har imødeset hans arbejde med meget stor interesse. Forventningerne skuffes da stort set heller ikke, der er virkelig nedlagt en række grundstene, som økonomer og andre folk fra socialvidenskaberne kan tænke på at bygge noget

op på. Men der er langt igen, før noget konkret kommer ud af Bellmans matematik.

Angående selve tankegangen i dynamisk programmering må det være tilladt at henvise til *Bertil Hållstens* artikel Dynamisk programmering och företagsekonomska problem i dette tidsskrift. Bellman behandler en lang række fænomener, hvor man står overfor en fler-trins proces, herunder fordeling, lager, og flaskehalsproblemer på den ene side og beslutningsproblemer og strategi på den anden. En udløber af sidstnævnte har været hans konstruktion af økonomispil. I denne bog kommer han ind på matematikken bag disse og på optimallosninger af dem.

På tilsvarende måde er de andre interesseområder behandlet i særskildte kapitler, der dog alle har det til fælles, at det drejer sig om fler-trins processer.

Man må imødesee en udvikling efter de retningslinier Bellman skitserer, men denne udvikling er ikke lige om hjørnet.

J. D. Williams: Den fulländade strategien, 1957, 292 p., Norstedts, 25 sv. kr.

Bibliotekaren ved Handelshögskolan i Stockholm, Björn V. Tell, har gjort et meget påskønnelsesværdigt stykke arbejde ved at oversætte denne bog til skandinavisk. Williams bog har i flere år været betragtet som et populærvideenskabeligt værk i topklasse. Den har den grundighed og ballast, man forlanger af en bog, der står for at være videnskabelig, og den er gjort så populær, at man kan labbe teksten i sig som S-togs læsning. En ganske sjælden kombination.

Williams bog handler om strategiske spil og er en indførelse i spilteoriens tankeverden, i hvert fald den del af den, der har med von Neuman-Morgensterns oplæg at gøre. Den er skrevet som en række små dagligdags problemer, der løses ved hjælp af spilteori, f. eks. kampen mellem ægtefæller, om hvilken lejrplads man skal væl-